

práce podle pracovní smlouvy ve stanovené pracovní době a dodržovat pracovní kázeň [§ 35 odst. 1 písm. a) a b) zák. práce]. Z povahy věci vyplývá, že uvedená práva a povinnosti kupující přejímá v té kvalitě a s těmi vlastnostmi, jimiž se vyznačovaly u prodávajícího, včetně podmínek, za kterých je vykonáván sjednaný druh práce; okamžikem odevzdání podniku (jeho části) kupujícímu a převodem vlastnického práva k podniku na kupujícího dochází - nazíráno z hlediska zaměstnance - pouze ke změně jednoho ze subjektů pracovněprávního vztahu - zaměstnavatele, zatímco vlastní obsah pracovněprávního vztahu zůstává nedotčen. Jestliže tedy zaměstnanec vykonává práci podle pracovní smlouvy za podmínek, za nichž vzniká nemoc z povolání, přejímá nový zaměstnavatel práva a povinnosti z tohoto pracovněprávního vztahu s touto vlastností v nezměněné kvalitě, bez ohledu na to, kdy (zda vůbec) bude případně zjištěna nemoc z povolání. Protože rozsah přecházejících práv a povinností z pracovněprávních vztahů je v zásadě vymezen mírou práv a povinností, která dosavadnímu zaměstnavateli vyplývají z trvajících (existujících) pracovních poměrů k zaměstnancům, jichž se přechod týká, není z hlediska uvedených závěrů významné, že výkon pracovněprávního závazku je v okamžiku přechodu dočasně suspendován z důvodu některé z překážek v práci podle ustanovení § 124 až § 130 zák. práce.

Z uvedeného je zřejmé, že v posuzovaném případě na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 12.12.1994 přešla na žalovanou 2) okamžikem prodeje části podniku - provozu slévárny v Ž. - rovněž veškerá práva a povinnosti z pracovněprávního vztahu žalobkyně upínající se k jejímu existujícímu (trvajícím) pracovnímu poměru k žalovanému 1), u něhož vykonávala práci slévárenské dělnice za podmínek, z nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byla později postižena. Na tomto závěru nic nemění okolnost, že žalobkyně byla v době uzavření smlouvy o prodeji části podniku dne 12.12.1994 v pracovní neschopnosti a že k žalované 2) „fakticky nikdy do pracovního poměru nenastoupila“, neboť ustanovení § 480 obch. zák. touto skutečností přechod práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů nepodmiňuje a neváže na ni ani vznik odpovědnostního vztahu podle ustanovení § 190 odst. 3 zák. práce u nového zaměstnavatele. Opačný závěr nelze dovozovat - jak se mylně domnívá odvolací soud v napadeném rozsudku - ani ze skutečnosti, že žalobkyně (ať již z jakéhokoliv právního důvodu) přestala být v pracovním poměru u nového zaměstnavatele - žalované 2) a že od 1.6.1995 nastoupila u žalovaného 1) jako účetní, neboť nové skutečnosti, které nastanou poté, co přechod práv a povinností proběhl, nemohou být - jak z logiky věci plyne - pro posouzení této otázky významné.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem, § 243b odst. 3 věta první o.s.ř.).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1, § 243d odst. 1 část věty za středníkem a věta druhá o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 10. listopadu 2003

JUDr. Zdeněk Novotný, v. r.
předseda senátu